

Højet brænder, det vil sige: Grundloven er ødelagt, den er trængt tilbage, som af mig nævnt, vi skulle redde den, vi ere Brandkorpset, vi skulle først og fremmest redde, hvad der reddes kan deraf, og saa mener man, at vi skulde søge en Trøst i at sige: Lad det ligge, og saa skulde vi tale om, hvordan vi skulle købe Møbler og hos hvem Tømmer og et og andet saadant. Jeg vil spørge: Hvad saa? Om der naaes nogle enkelte Love, hvori der er Stænk af demokratisk Indhold, hvad saa? Vi vide dog om de Love, at de ikke blive anderledes, end dette Grundlovsministerium og dets Venner ville have det. Om de end af politiske Hensyn kunde strække sig i en eller anden Paragraf lidt videre paa Grund af deres Stilling i det hele taget, end de ellers ifølge deres konservative Natur vilde gøre det, har lidt at sige. Men selv om det tages med i Betragtning, kan det ikke nytte, at de Herrer komme nu 4de Gang i en Rigsdagssamling og forsikre os, at vi have god Forventning med Hensyn til vort Arbejde med dette Ministerium, medens Grundloven er sat til Side. Jeg tror ikke derpaa; men derimod tror jeg paa, at naar de rolig efter deres Forberedelse fra i Fredags have fastsat deres 6 Maaneders Arbejde med Ministeriet, saa saa de atter Karfluden i Ansigtet om Forladelse — jeg mener, saa blive de sendte hjem med det 11te Finansprovisorium og med alle de dejlige Ting derpaa, som de selv have forskaffet, hvilket rigtigt er skildret for os — efter min Formening — af den ærede anden Daler. Det bliver ikke blot Smaafolk, som komme til at løbe som Væset efter Høet; men det bliver efter min Formening for fjerde Gang, siden disse Forventninger opstilledes her, Folketinget. Jeg har tit hørt, at man stadig har raabt paa Smaafolk i hver anden Linie af, hvad der er talt og skrevet i og udenfor Tinget her, hvor megen Mad og hvor mange Penge der kan komme til Smaafolk. Jeg mener, at den Tale er bleven for gammel nu til at dække over det, der egentlig skulde frem. Jeg har altid sagt lige over derfor: Staf først og fremmest Smaafolk deres Ret, her deres politiske Ret. Staf dem den almindelige Valgret tilbage, saaledes som Grundloven byder, og giv den vedblivende Ret til at hævde den, saa bliver der saameend ogsaa Mibler til at saa Reformere, der due noget; det er den eneste Udvej; saalænge det nuværende Ministerium har forpagtet Grundloven og sat Provisorismen i Stedet, saa kunne De være sikre paa, at De ikke saa Reformere udsørte paa noget Punkt, som De fuldt ud kunne slutte sig til, thi disse kunne kun fremkomme derigeimem,

at Grundloven bliver holdt i Hævd, at den genoprettes. Men hvad saa, om de vælte disse forskellige Smaating gennem Samlingerne og gaa ud og fortælle Folket: Nu have de det, og nu have de det? Hvad Erstatning var da det for Folkets mistede grundlovmæssige Ret? Er det ikke et yderligere Forsøg paa at strø Folket Sand i Øjnene, hvis de ikke kende Forskel paa det, der er smaat, og det, der er stort, ja det eneste afgørende. Og var det ikke ogsaa for hver en Lov, de saaledes tog i Højres Mand og Tankegang, der dog visjelig var det bestemmende og afgørende, thi ellers saa de ikke en Lov, var det ikke for hver Gang en Styrtelse for det Ministerium, som sidder inde med Magten? Jeg gentager det, det kunde jo nok være, at de alligevel paa den Maade kun naaede rent logisk talt at nære Slangen ved deres egen Barm, at opføde Slangen, som er Provisorismen, yderligere at styrke denne. Jeg maa derfor gentage her ved denne Lejlighed, hvad jeg har tilladt mig i tidligere Aar at sige, at vor væsentlige Opgave — hvad Arbejde der end kan gøres ved Siden af — er at arbejde paa at saa Landets Lov og Ret rejst i Landet, og da ingen af Dem kan mene, at dette kan ske ved dette Ministerium, saa maa vort Arbejde i denne Henseende selvfølgelig være: Kamp mod dette Ministerium.

Hvad dette Finanslovsforslag angaar, som her foreligger, da kunde man gaa to Veje. Man vil, efter hvad jeg hører, gaa en tredje, den sædvanlige i de senere Aar. Man kunde forkaste det i Dag og lade Regeringen bestemme, hvad den saa vilde gøre ved os, om den vilde kalde os ind maatte efter et Par Maanedere — selvfølgelig maatte man da atter forkaste det, forkaste Provisoriet og alt, og saa forøvrigt komme ind og ud, ligejøm Ministeriet behager — det har jo Magten — og gøre vor Gerning, som egenlig ikke er i denne Sal. Jeg vil indrømme, at vi ere kaldede til at blive her, vi ere for saa vidt kaldede til at være her paa vore Vælgeres Begne, naar vi ikke sendes bort, opløses o. s. v. Vi ere kaldede til at gøre vor Gerning, rettet paa det ene fornødne, men ellers fortsætte vort politiske Arbejde, hvor vi ere, her eller ude, for at søge at samle Folket til det ene Maal: den syge Grundlov skal blive rask igen, vi ville erobre den tilbage fra dette Ministerium. Men, siger man igen, hvordan kan det gaa, det kan aldrig gaa, saa kunne de begaa Statskup og det og det, om ikke disse, saa kunne vi saa værre, der ville gøre det. Man kan jo ikke forudsætte, at det nuværende